

αυστηρώς ἀρχαίζουσιν. Γίνεται δ' ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ φιλέ-
ληνος ἐρευνήτου καὶ περὶ ἄλλων πολλῶν γλωσσικῶν ζητη-
μάτων λόγος, ὧν τινὰ ἐξετάζονται ἐξ ἀνωτέρας ἀπόψεως,
ἐπειδὴ ὁ γράφων εἶνε γνώστης τῆς καθόλου ἐπιστήμης τῆς
γλώσσης. Προστίθεται δὲ ἐν βραχείᾳ ἐπιτομῇ γραμματικῇ
τῆς σημερινῆς γλώσσης τῶν Ἑλλήνων. Ἀγαπητὸν δῶρον
εἶνε τὰ ἐν τέλει προστιθέμενα ἐν πρωτοτύπῳ τε καὶ γερ-
μανικῇ μεταφράσει δείγματα ἐκ τῶν διαφορῶν εἰδῶν τῆς
νεοελληνικῆς φιλολογίας. Εὐλόγως δὲ παρατίθενται καὶ
πολλὰ μεταφράσεις ἐλληνικαὶ γερμανικῶν ποιημάτων. Ἐν
ἐπιμέτρῳ δὲ γίνεται λόγος περὶ τῆς χρητικῆς δημοτικῆς
ποιήσεως καὶ τῆς ἑλληνικῆς ποιήσεως τῆς κατὰ Ἱταλίας.

Ὡς γίνεται ὁλὸν ἐκ τῆς συνοπτικῆς ταύτης ἀπογραφῆς
τῶν κεφαλαίων τοῦ συγγράμματος τοῦ κ. Βόλτς, ἀπετα-
μίευσεν ἐν αὐτῷ ὁ φιλόπονος συγγραφεὺς πλουσίαν καὶ
παντοδαπὴν ὕλην πρὸς μελέτην τῆς καθ' ἡμᾶς γλώσσης. Ἡ
ιδέα αὐτοῦ νὰ ἀφορμηθῇ ἐκ τῆς μελέτης τῆς ζωῆς καὶ
θεωρίας γλώσσης εἶνε ὀρθή, οὐσιωδῶς δὲ πρακτικῇ. Καὶ τοι
δὲ δὲν δύνανται νὰ γίνωσι δεκτοὶ πάντες οἱ διδασκαλισμοὶ
αὐτοῦ, καὶ ἐν τοῖς καθ' ἑκάστα θ' εὕρη τοὺς ἀντιλέγοντας,
θ' ἀναγνωρισθῶσιν ὅμως πάντως οἱ πόνοι αὐτοῦ καὶ ὁ ζήλος
μεθ' οὗ διατρίβει περὶ τὴν σπουδὴν τῆς ἡμετέρας γλώσσης,
ἀλλὰ καὶ τῶν καθόλου ἑλληνικῶν πραγμάτων.]

2455. Γαίου Κρίστου. Σαλλουστίου Κατακλίνας καὶ
Ἰουγούρδας. Μετάφρασις ἐκ τοῦ λατινικοῦ ὑπὸ Α. Φα-
τοῦ, καθηγητοῦ. Ἐκδίδεται νῦν τὸ δεύτερον ὑπὸ Σπ. Κου-
σουλίνου, βιβλιοπώλου. Ἐν Ἀθῆναις, ἐκ τοῦ τυπογραφείου
τῆς «Ἐνώσεως». 1881. 8», σελ. 157 καὶ 173. Τιμᾶται δρ.
2, 50.

2456. Ἀχιλλέως Παράσχου Ποιήματα εἰς τόμους
τρεῖς. Ἀνδρέας Κορομηλάς, ἐκδότης. Ἐν Ἀθῆναις, 122, ἐν
τῇ ὁδῷ «Ἐρμού». 1881. 16». [Τὰ ποιήματα αὐτοῦ ὁ δη-
μοφιλεὶς ποιητὴς ἀφιερῶν «Τῇ περικαλλεῖ τῶν Ἑλλήνων
Ἀνάσσει Ὀλγᾷ, σπετῇ προστάτῃ τῶν Μουσῶν» διὰ τῶν
ἐπομένων στίχων:

Ἐὰν οἱ στίχοι μου ἀνθῶν δὲν ᾔν' εὐώδεις στέμμα,
Κἂν εἶναι στίχοι ἀληθεῖς· ἐγράψαν με αἶμα.
Ἐκαστος στίχος δάκρυ ἐν, πᾶσα στrophὴ καὶ στόνος·
Τὸ πᾶν τοὺς λείπει· χάρις, φῶς, ἀλλ' ὅχι καὶ ὁ πόνος!

Τοιοῦτοι εἶν' οἱ στίχοι μου... θαμβοὺ ἤλιου δίσκος,
Ἀνθὲς ὠχρᾶ, χωρὶς θεῶν τῆς ἐξοχῆς ναύακος·
Ἰτέας φύλλα, ὄνειρα καὶ σόννεφα καὶ πόθοι,
Πλὴν στίχοι τῆς καρδίας μου — ἀγνοί, δὲν εἶναι νόθοι!

Ἄν λείπῃ ἀπὸ τὸν μικρὸν ναύακον ἡ θεότης,
Ἄν τᾶνθι μου ἀρώματος δὲν χύνουσι μαγείαν,
Τῆς θελκτικῆς Ἀνάσσης μου ἡ χάρις κ' ἡ νεότης
Δίδει θεὸν εἰς τὸν ναὸν κ' εἰς τ' ἄνθη εὐωδίων!]

2457. Μῦθοι καὶ διάλογοι πρὸς χρῆσιν τῶν ἀνθρώπων
ὑπὸ Δημητρίου Γρ. Καμπούρογλου. Ἐν Ἀθῆναις, ἐκ τοῦ τυ-
πογραφείου τῆς «Ἐνώσεως», 33, ὁδὸς Σοφοκλέους. 1881.
8», σελ. 31. [Ἡ συλλογὴ αὕτη τοῦ καὶ ἐξ ἄλλων αὐτοῦ
ποιητικῶν ἔργων—τῆς βραδευθείσης λυρικῆς συλλογῆς «Ἡ
φωνὴ τῆς καρδίας μου» — γνωστὸς κ. Δημ. Καμπούρογλου
περιέχει διὰ τὴν μύθους καὶ δύο διαλόγους, γεγραμμένους πᾶν-
τας μετὰ πολλὴν χάριν καὶ ἀφέλειαν ὕψους. Ὡς μικρὸν δείγ-
μα παραθέτομεν ἐνταῦθα ἕνα ἐξ ὧν, τὸν συντομώτερον
ἕνεκα τῆς σμικρότητος τοῦ χώρου ἡμῶν, φέροντα τίτλον

ΔΙ ΕΛΠΙΔΕΣ

Σὲ λαγκαδιὰ, ποῦ ὁρῶσιν τὴν ἔλουζαν βυάκια,
μικρὸ παιδάκι ἔκοβε λουλούδια τρυφερά·
ὀλόγυρά του ἔβοσκον ἀγνὰ περιστερὰκια
καὶ ἔλαφρά τὸ χάιδευσαν μετ' ἄσπρα τοὺς φτερά.
Γιὰ νὰ τὰ πιάσῃ ἄπλωνε χερὰκι χηλεμένα,
μὰ φεῦγαν ἕνα... ἕνα...

—Παπούλη, τί πουλιά 'ν' αὐτά; (ἐρώτησε μετὰ πόνο
τὸ γέρο ποῦ καθότανε σὲ β'ζα μιᾶς ἐλπίδας).
Ζυγόνουνε κοντὰ, κοντὰ, γιὰ νὰ τὰ πιάσω ἀπλόνως,
μὰ φτερουγιάζουνε εὐθὺς καὶ χάνονται μετὰ μιᾶς...

—Παιδί μου, τὰ πουλάκια σου τὰ ξεμορφα ποὺ εἶδες...
αὐτὰ... τὰ λέν' ἐλπίδες...]

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

1848.

[Τῷ λῦτῃ δωρηθήσεται ἐν βιβλίῳ.]

τὸ τὰ ἀτὰτῆττ τὰτ τὰτὰτ τὰτῆττ τὼτ
ἄττῶτ ττὶττ ττῆτῆτττῆττ τὼτ ττῆτττ τὼ
εἶτε τὸ ττῶτ ὦτ τὰ τῆτττ τὰ ττῆτττ τῆ
τὶττττττ

1849.

[Τῷ πρώτῳ λῦτῃ δωρηθήσεται ἐν βιβλίῳ.]

Τὴν ἀρχαίαν κεφαλὴν μου ὑπερήρανον ὀφῶναι,
Κί' ἐκ τῶν σπλάγχχνων μου ἀφύχους ἤρωας μεταμορφῶναι.
Ἐὰν μ' ἀκρωτηριασῇς, χωρὶς πόδας ἂν μ' ἀφήσῃς,
Εἰς τὰ δάκτυλά σου τότε δύνανται νὰ μ' ἀριθμήσῃς.

ΑΔΙΚΤΩΝ.

1850.

Εἰς τῶν θάμνων τὸ ποικίλον γένος ἴσως τελευταῖος
εἶμαι. Πλὴν ὑπῆρξα στέμμα τοῦ μεγίστου βασιλέως.

ΑΔΙΚΤΩΝ.

1851.

Διὰ τῶν γραμμάτων τῶν λέξεων δ' ἄδεις — ὁ π' ἐρ —
σέβω σχημάτισον ἑλληνικὸν τι λόγιον.

Ἐν Τριπόλει.

Π. Ι. Σ.

1852.

Κυβόλεξον πρὸς συμπλήρωσιν.

· Λ ·
Λ Υ Ω
· Ω ·

1853.

Les rois sont mes sujets, les vainqueurs mes esclaves;
Je force les plus forts, je dompte les plus braves;
Contre moi les efforts se trouvent superflus.
Je cause du chagrin, les pleurs et le martyre
A ceux que ma puissance à me servir attire,
Et je fais plus de mal à ceux qui m'aiment plus.

1854.

[Τῷ πρώτῳ λῦτῃ δωρηθήσεται ἐν βιβλίῳ.]

Dans les sept jours de la semaine trouver un mois
de l'année.

ΛΥΣΕΙΣ

1842.

Ἀράχνη.

1843.

Κάστανον.

1844.

Υνίον.

1845.

		Δ							
			Μ	Η	Ν				
				Α	Μ	Ο	Σ		
	Μ	Α	Χ	Ο	Μ	Α	Ι		
Δ	Η	Μ	Ο	Ν	Ι	Κ	Ο	Σ	
	Ν	Ο	Μ	Ι	Κ	Ο	Σ		
		Σ	Α	Κ	Ο	Σ			
			Ι	Ο	Σ				
				Σ					

1846.

Ἡ ἐνδοξος καταγωγή εἶνε φορτίον βαρύντατον, τὸ ὁποῖον,
ὅστις δὲν τὸ φέρει μετὰ τιμῆς, ἀναγκάζεται νὰ τὴν σὺρῃ
μετ' ἀσχύνης.

1847.

La rose.